olli nähha, et ta jo surnud ja ka jubba hauda olli ärra widud. Mees olli jubba 4 päwa haudas.

Sedda nähhes, läks jällestusse hirm temma lihhast ja luust läbbi ja se hädda andis temmale uut jõudo, et ta pool hallasti, palja särgiwäel, linnast läbbi, otse kirik-aeda jooksis. Ükski ei keelnud tedda, sest iggaüks arwas tedda peast nõdra ollewad. Kui koolja aeda jai, näggi seal kaks meest, mehhe haua peale kiwwi pannewad, kus mehhe nimmi ja wannus peal seisis. Kui ta sedda olli luggenud, tõukas need mehhed kõrwale, kes kohkudes temma peale waatsid ja tedda ei tunnud, waid rummalaks piddasid. Ta tahtis räkida, agga ei sanud sõnna suust. Wimaks tulli temmale nut peale, et silmist wessi wälja wolas. Omma kättega hakkas liwa haua pealt ärra pillama, kunni ärra wässis ja surma hädda kätte tulli, et ärra minnestas.

Selle sure ränkamisse ja ilma moistuseta ollemisse jures, tulli laps ilmale. Nüüd hakkas seggast jutto aeama, wiskas sedda, praego sündind, nõdra last kõrwale ja jäi isse, mõttete sisse, ja ütles wimaks: „Ei temma ei woi mitte enne surra, kui ta mind ei olle Jummalaga jätnud: sedda ei olleks temma mitte teinud, sest ta armastas mind ülle wägga! Ta ei olle mitte surnud! Ma pean tedda weel ükskord enne näggema, kunni temma haud saab iggaweste kinni kaetud: Ma pean ükskord weel temma ümber hakkama ja tedda temma truuse ja armo eest tännama ja isse näggema, kas temma on ka surnud"!

Temma omma emma ja paljo teist, kes senna ollid kokko tulnud, katsusid tedda kinni hoida ja tröstida; agga ta kiskus ennast lahti ja hüüdis sure healega: „Minna tahhan tedda isse wälja kaewada ja omma ellus silmaga tedda weel nähha"! Keik piddawad tedda nõdra melelisseks. Nüüd olli jubba õhto ja pimme tulli peale.

Teisel hommikul warra, läks se õnneto jälle koolja aeda ja hulk rahwast temma järrele. Õppetaja olli ka lubba annud, temma tahtmist täita. Pea olli haud lahti kaewetud